

Hồi 2

Khấp khểnh đường đời khôn than thở Rầu rĩ tâm tình biết nói sao

S

ố là Văn Đạo Trang là cháu của Đảo Chủ đảo Vô Danh miền Đông Hải tên gọi Văn Đình Bích, Văn Đình Bích là một tôn sư võ học một môn phái, vì không có con cho nên nhận cháu làm con, truyền hết võ công cho y. Hai mươi năm trước, hai chú cháu họ đã đến Trung Nguyên.

Văn Đình Bích đã luyện Tam tượng thần công, tưởng rằng có thể xưng hùng trên đời, cho nên không cam chịu vùi lấp tiếng tăm ở đảo hoang. Vốn là muốn đến Trung Nguyên xưng bá, sau Đó khai tông lập phái. Không ngờ lại gặp phải Kim Thế Di, đã vài lần bị Kim Thế Di đánh bại. Văn Đình Bích vốn chẳng phải kẻ quân tử, lòng chỉ nghĩ đến chuyện lợi danh, sau mấy lần thất bại đã nôn nóng báo thù, cuối cùng làm nanh vuốt cho triều đình nhà Thanh. Trong trận chiến cuối cùng ở Mang Sơn, đã bị Kim Thế Di phế võ công. Đó là vì Kim Thế Di tiếc y khó khăn lắm mới luyện được võ công cho nên đã nương tay, không lấy mạng y, để y có thể truyền võ công của mình cho đời sau.

Văn Đạo Trang ở Trung Nguyên vài năm, cũng làm nanh vuốt cho triều đình nhà Thanh, chú của y kết thù với Kim Thế Di, y cũng coi Giang Hải Thiên, học trò của Kim Thế Di là kẻ thù. Sự việc cũng do con gái của đại ma đầu Âu Dương Trọng là Âu Dương Uyển mà ra, y muốn cưới Âu Dương Uyển mà Âu Dương Uyển lại thương yêu Giang Hải Thiên, không chịu lấy Văn Đạo Trang, cho nên đã bỏ trốn trong ngày báai đường. Mà lúc đó Giang Hải Thiên cũng vừa khéo đến nhà họ Âu Dương, cùng một sư huynh của Âu Dương Uyển đánh trọng thương Văn Đạo Trang. Té ra Âu Dương Uyển thương thâm Giang Hải Thiên, còn người sư huynh ấy thì thương thâm nàng. Kẻ đã đánh trọng thương Văn Đạo Trang là y, Giang Hải Thiên chỉ là tông phạm mà thôi. Song, sư huynh của Âu Dương Uyển đã tự sát ngay tại trận, Văn Đạo Trang đẩy hết món nợ ấy cho Giang Hải Thiên. Hơn hai mươi năm trôi qua, Giang Hải Thiên, Âu Dương Uyển cũng đã có gia đình riêng, Văn Đạo Trang cũng trở về đảo Vô Danh cưới vợ sinh con. Nhưng y không lúc nào quên mối hận cũ hơn hai mươi năm trước.

Trải qua hơn hai mươi năm ở đảo Vô Danh, Văn Đạo Trang cũng luyện được Tam tượng thần công. Chú cháu họ tuy sống ở ngoài biển nhưng cũng biết được tin tức của

Trung Nguyên. Vợ chồng Kim Thế Di cũng đã sớm rời khỏi Trung Nguyên ra biển, nhưng không biết đi về đâu. Chưởng Môn Đường Hiểu Lan của phái Thiên Sơn, trưởng lão của phái Thiếu Lâm Thống Thiên Thượng Nhân, bậc cao nhân của phái Nga Mi Kim Quan Thượng Nhân, những cao thủ thuộc hàng nhất lưu của hai ba mươi năm trước đều lần lượt qua đời. Văn Đạo Trang biết những người này thì đã tâm trối dậy bưng bưng, cho rằng kẻ địch lớn nhất đối với mình hiện nay chỉ có một mình Giang Hải Thiên, vì thế lão cùng con trai trở về Trung Nguyên.

Còn Phong Tử Siêu vốn là một vệ sĩ đại nội của triều đình nhà Thanh đã may mắn thoát chết trong trận Mang Sơn vào hai mươi năm trước. Y được Văn Đình Bích chỉ điểm, kết giao cùng Văn Đạo Trang.

Sau khi Phong Tử Siêu may mắn thoát chết, sợ những người hiệp nghĩa tìm y trả thù, cho nên không dám bán mạng cho triều đình nhà Thanh nữa mà mai danh ẩn tích sống trong núi Tô Lai. Văn Đạo Trang quay trở lại Trung Nguyên thì đến nhà y. Bản thân Phong Tử Siêu cũng không dám đối đầu với Giang Hải Thiên, nhưng có Văn Đạo Trang chống lưng, cho nên y cũng bạo dạn hơn. Hai người suốt ngày đều suy tính báo thù bằng cách nào.

Văn Đạo Trang đã luyện xong Tam tượng thần công, lần này trở lại Trung Nguyên cũng đầy dã tâm như chú của y năm xưa. Nhưng y cũng e ngại truyền nhân của Kim Thế Di là Giang Hải Thiên vài phần, tự thấy rằng chưa chắc có thể thắng được Giang Hải Thiên. Cho nên bọn họ tuy ngày đêm tính toán, lập chí báo thù nhưng vẫn đắn đo chưa dám ra tay.

Bọn họ đang đợi thời cơ tốt nhất.

Nay dịp may đã tới, ba ngày sau con gái của Giang Hải Thiên sẽ xuất giá, Tần Nguyên Hạo lại lọt vào nhà họ Phong, Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu bày ra cạm bẫy, lừa Tần Nguyên Hạo nói ra sự thực, vì thế dùng rượu thiên nhật túy chuốc say chàng. Khi uống rượu Phong Tử Siêu, Văn Đạo Trang và Văn Thắng Trung đều đã ngậm trước thuốc giải.

Nhưng Phong Diệu Thường không hề biết âm mưu của họ, cho nên mới hỏi một câu khiến Văn Đạo Trang phải lúng túng.

Phong Tử Siêu nhíu mày, nói: “Thường nhi, con không nên hỏi nhiều đến chuyện người lớn, ta và Văn thúc thúc không làm chuyện sai gì cả”.

Phong Diệu Thường phụng phịu hỏi: “Con không biết mới hỏi. Trên giang hồ chẳng phải Giang Hải Thiên được người ta gọi là đại hiệp sao? Sao Văn thúc thúc lại đối đầu với y?”

Văn Đạo Trang mỉm cười: “Đúng thế, Giang Hải Thiên được người ta gọi là đại hiệp. Nhưng đó chỉ là danh hảo, chỉ lừa được những kẻ phàm phu tục tử mà thôi. Thực ra...” Phong Diệu Thường hỏi chặn: “Thực ra thế nào?” Văn Đạo Trang nhìn Phong Tử Siêu rồi nói nhỏ: “Có nói con nghe cũng chẳng sao. Thực ra Giang Hải Thiên là kẻ phản tặc chống lại triều đình”.

Phong Diệu Thường hỏi: “Chống lại triều đình có gì không tốt? Mấy ngày trước con có nghe thợ săn đi ngang qua đây bảo quan triều đình toàn là hạng khốn kiếp, thu thuế hà khắc, ép dân đi phu, khiến bọn họ phải trốn vào rừng làm thợ săn! Săn thú trên núi tuy khó khăn nhưng còn hơn bị bọn quan phủ bức hiếp”.

Té ra sau khi Phong Tử Siêu ẩn cư ở núi Tồ Lai mới sinh ra Phong Diệu Thường, Phong Tử Siêu e sợ những người hiệp nghĩa trong thiên hạ không tha cho mình cho nên chẳng hề cho con gái biết lai lịch của mình.

Phong Diệu Thường năm nay đã mười chín tuổi, chưa bao giờ đi xa. Song nàng rất ham chơi, thường dạo khắp chốn núi rừng. Trên núi Tồ Lai rất ít người, nhưng cũng có vài nhà thợ săn, dưới núi thì có nhiều nhà nông hơn. Núi Tồ Lai cách Dương gia trang ở huyện Đông Bình chỉ có vài ngày đường, Phong Diệu Thường biết được mọi chuyện là nhờ những người dân ở đây. Nhưng nàng không biết cha của mình từng là vệ sĩ đại nội trong hoàng cung.

Văn Đạo Trang cười ha hả rồi nói: “Cháu gái, cháu làm sao có thể nghe lời của bọn ngu dân, song có những quan lại rất xấu, nhưng không phải tất cả quan lại đều xấu xa cả. Con chẳng phải đã từng đọc sách rồi sao? Trong sách có câu “Dân không thể có một ngày không vua” . Như thế phải có hoàng đế, có triều đình. Làm dân sao có thể phản lại triều đình”.

Phong Diệu Thường tuổi còn quá trẻ, suy nghĩ vẫn chưa chín chắn. Lý sự cùn của Văn Đạo Trang khiến cho nàng lúng túng. Nàng nghĩ ngợi rồi nói: “Đúng thế, con cũng từng nghe câu này trong sách. Nhưng sách lại nói khác với dân!”

Văn Đạo Trang nói: “Con đọc là sách thánh hiền, con nghe lại là lời của bọn phàm phu tục tử. Con hãy nghĩ xem, bọn thợ săn nhà nông đi chân đất, mình khoác da thú thì làm sao có thể bì được bậc hiền thánh thời xưa? Những điều con nghe so với những đạo lý trong sách thánh hiền đều là “dị đoan tà thuyết”. Mà đã là dị đoan tà thuyết thì không thể tin được!”

Phong Diệu Thường rất ít khi suy ngẫm chuyện gì, nay nghe Văn Đạo Trang “nói có sách mách có chứng”, cảm thấy hình như rất có lý, nhưng nàng cũng không tin những điều mình đã nghe là bịa đặt. Vậy rốt cuộc ai đúng ai sai? Phong Diệu Thường rất

bối rối. Nàng không dám nghi ngờ những lời trong sách vở, nghĩ bụng: “Nếu Văn thúc thúc nói đúng, triều đình cũng có bọn quan xấu, nếu như thế Giang đại hiệp phản triều đình thì đâu có sai”.

Văn Đạo Trang lại mỉm cười nói: “Phong đại ca, té ra đại ca không cho cháu gái biết thân phận của mình, nếu lần chúng ta đại công cáo thành thì không cần giấu giếm nữa”. Phong Tử Siêu gật đầu.

Phong Diệu Thường nói: “Cha, hai người nói gì thế? Xưa nay cha bảo cha là người trong võ lâm, vậy cha còn có thân phận gì nữa?”

Phong Tử Siêu cười rằng: “Nha đầu ngốc, đừng nôn nóng, ba ngày sau cha sẽ cho con biết. Từ bây giờ trở đi con đừng quấy rối người lớn nữa. Văn hiền đệ, chúng ta nên nói chuyện chính. Xử trí tên tiểu tử ấy như thế nào đây?” vừa nói vừa chỉ Tần Nguyên Hạo.

Văn Thắng Trung nói: “Để tên tiểu tử này lại sẽ gieo mầm họa, chi bằng cứ giết chết y cho xong”. Văn Đạo Trang nói: “Ồ, giết cũng được, nhưng phải sạch sẽ gọn gàng”.

Phong Diệu Thường nghe như thế thì buột miệng hỏi: “Lúc này các người còn coi thiếu niên này là khách quý, y chẳng có tội gì, sao lại giết chết y?”

Phong Tử Siêu nói: “Con hiểu được gì, con đừng xen vào chuyện này nữa. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Văn hiền đệ, tên tiểu tử này là đệ tử phái Võ Đang, giết y chỉ e sẽ làm lớn chuyện. Nếu chuyện này bại lộ thì chúng ta chẳng phải sẽ kết thù với phái Võ Đang hay sao?” Phong Tử Siêu sống ở đây, chỉ e làm lớn chuyện thì hậu quả chỉ một mình y gánh vác còn Văn Đạo Trang thì đã bỏ đi.

Văn Đạo Trang có ý không vui, vì y còn phải nhờ đến Phong Tử Siêu, nhưng mặt thì vẫn không hề biểu lộ gì. Miệng nói: “Thôi được, cứ tạm thời giữ lại mạng y, đợi chúng ta làm xong việc rồi tính tiếp. Dù sao y cũng chẳng thoát được”. Phong Tử Siêu hơi yên lòng, nói: “Đúng thế, y đã uống thiên nhật túy, ít nhất cũng mê man bảy ngày bảy đêm. Đợi chúng ta làm xong việc rồi giết y cũng chẳng muộn”.

Văn Đạo Trang nói: “Trung nhi, con hãy kéo tên tiểu tử này vào phòng, làm theo lời ta dặn”.

Văn Thắng Trung kêu “vâng” một tiếng, kéo Tần Nguyên Hạo vào trong phòng mình.

Phong Diệu Thường nói: “Cha, con hơi nhức đầu. Con cũng về phòng nghỉ ngơi đây”.

Văn Đạo Trang hỏi lại: “Con không uống giọt rượu nào, sao lại nhức đầu?” Phong Diệu Thường đáp: “Đúng thế, nhưng con cũng không biết vì sao”. Thật ra nàng nhức đầu là vì suy ngẫm chuyện lúc nãy nhưng không muốn nói cho Văn Đạo Trang biết.

Phong Tử Siêu nói: “Vây con hãy mau vào phòng”.

Văn Thắng Trung và Phong Diệu Thường vào phòng, Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu cười ha hả rồi nói: “Thật không ngờ ngay lúc chúng ta đang lo không có cách, tên tiểu tử này lại dẫn xác tới. Đúng là cơ hội trời ban”.

Phong Tử Siêu nói: “Bây giờ phải làm thế nào?” Phong Tử Siêu là kẻ già dặn, y đương nhiên biết Văn Đạo Trang chắc chắn sẽ mượn cơ hội này trà trộn vào trong nhà họ Giang, nhưng Văn Đạo Trang vẫn chưa cho y biết cách làm cụ thể, cho nên y mới hỏi cho rõ. Y chỉ nghĩ bụng: “Nếu quá nguy hiểm thì mình không xen vào làm gì”.

Văn Đạo Trang nói: “Ý của tôi là muốn để cho Trung nhi cải trang thành tên tiểu tử này, chúng ta theo hắn vào nhà họ Giang. Sau đó...”

Phong Tử Siêu nói: “Khoan đã, khoan đã. ở đây có một sơ hở, chúng ta chỉ có một tấm thiệp mời”.

Văn Đạo Trang cười đáp: “Thiệp mời này gửi cho Chưởng Môn của phái Võ Đang, nhưng không quy định một tấm thiệp mời có bao nhiêu người đi. Phái Võ Đang có hàng ngàn đệ tử, chúng ta có thể mạo nhận là người của phái Võ Đang, cũng có thể giả thành bằng hữu của Tần Nguyên Hạo, bảo rằng mến tiếng mà đến chúc mừng cũng được. Giang Hải Thiên xưa nay nổi tiếng mến khách, thiên hạ đều biết. Chả lẽ người của y sẽ chặn chúng ta lại? Đương nhiên, nếu là người hoàn toàn không biết lai lịch, sẽ không dễ dàng tiến vào. Nhưng giờ đây có đệ tử của phái Võ Đang dẫn đường, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn”.

Phong Tử Siêu nói: “Vẫn còn sơ hở. Giả sử trong số khách khứa có người nhận ra tên tiểu tử Tần Nguyên Hạo này thì sao?”

Văn Đạo Trang đáp: “Tôi đã suy nghĩ điều này. Thứ nhất, Tần Nguyên Hạo lần đầu tiên ra giang hồ, chắc chắn có rất ít nhân vật nổi tiếng trên giang hồ nhận ra y, khách khứa nhà họ Giang lại đông, làm sao có thể gặp người quen của y? Thứ hai, thúc thúc của tôi đã chế được một loại thuốc dịch dung, Trung nhi cũng cao lớn như tên tiểu tử này, sau khi hóa trang, ngoại trừ sư phụ, người thân của y hoặc đồng môn sớm tối kề cận y mới phân biệt được thật giả, người bình thường có gặp mặt vài lần chắc chắn không nhận ra. Mà chúng ta chỉ cần lén vào nhà họ Giang là được, không cần phải ở lại lâu”.

Phong Tử Siêu dẫn đo: “Tôi vẫn còn lo lắng, chưa bao giờ có chuyện như thế này xảy ra, chỉ e. Giang Hải Thiên chắc chắn sẽ đề phòng”.

Văn Đạo Trang nói: “Có phải huynh bảo chuyện ngày trước con trai của Diệp Đồ Hộ mạo nhận là cháu của Giang Hải Thiên không?” hai mươi năm qua Văn Đạo Trang sống ở ngoài đảo, nhưng vừa đến Trung Nguyên thì đã thăm dò chuyện trong nhà họ Giang. Cho nên y biết câu chuyện thật giả Diệp Lăng Phong.

Phong Tử Siêu đáp: “Đúng thế, thử nghĩ Giang Hải Thiên đã từng có bài học lớn đến thế, sao y không cảnh giác? Vả chăng còn có Giang phu nhân là người rất tinh tế tài giỏi”.

Văn Đạo Trang bảo: “Huynh biết một mà không biết hai. Hai chuyện này xem ra giống nhau nhưng thực sự khác nhau lắm. Năm xưa Diệp Lăng Phong ở nhà Giang Hải Thiên lâu đến vài năm, còn chúng ta chỉ cần lẻn và nhà họ Giang vài canh giờ. Thứ hai, Tần Nguyên Hạo là lớp hậu sinh, chúng ta sẽ vào nhà họ Giang trước lễ bái đường một canh giờ. Đương nhiên chủ nhân sẽ không ra tiếp đón văn bối, sau khi vào nhà họ Giang, chúng ta hãy ngồi cùng với những khách bình thường, chắc là Giang Hải Thiên không thể mời một tên tiểu tử của phái Võ Đang ngồi lên ghế đầu đúng không? Cũng có nghĩa là, vợ chồng Giang Hải Thiên chắc chắn không có cơ hội gặp Tần Nguyên Hạo, tình huống này khác hẳn chuyện của Diệp Lăng Phong!”.

Phong Tử Siêu nghe Văn Đạo Trang nói có lý, nghĩ bụng: “Nói như thế, chuyện này không quá mạo hiểm, cứ thử xem sao”. Vì thế y hỏi: “Sau khi chúng ta vào nhà họ Giang thì làm thế nào?”

Văn Đạo Trang đáp: “Đó là chuyện của tôi. Có lẽ tôi không chắc thắng được Giang Hải Thiên, nhưng dư sức đối phó với đệ tử của y. Tôi có thể ra tay cướp con gái và con rể của y làm con tin. Huynh chỉ cần tiếp ứng cho Trung nhi, nhân lúc hỗn loạn thoát ra là được”.

Phong Tử Siêu nghe không cần phải ra tay, nghĩ bụng: “Nếu chuyện không thành, Giang Hải Thiên giết chết Văn Đạo Trang ngay tại chỗ, mình cũng có thể chạy thoát. Nếu chuyện thành công, có con tin trong tay thì càng không sợ gì nữa”.

Văn Đạo Trang nói tiếp: “Đương nhiên, sau khi xong việc, chúng tôi còn phải nhờ đến cha con của huynh. Theo tôi biết, triều đình căm ghét Giang Hải Thiên đến thấu xương, chỉ là y không công khai phản loạn, mà võ công lại quá cao, vẫn chưa làm gì y được thôi”. Phong Tử Siêu cười nói: “Đương nhiên, triều đình rất muốn giết Giang Hải Thiên. Nhưng nếu dấy binh chỉ vì một mình y thì sẽ bị thiên hạ cười chê. Nếu phái vài cao thủ đến hành thích y, chẳng ai dám làm chuyện này vì võ công của y thuộc hàng đệ

nhất! Đó cũng chính là nguyên nhân Giang Hải Thiên dám mời nhiều khách như thế". Nói đến đây, y phát giác Văn Đạo Trang hơi do dự, rồi lại nói tiếp: "Võ công của Giang Hải Thiên thuộc hàng đệ nhất là chuyện trước kia, có huynh đến Trung Nguyên thì người đệ nhất không phải là y nữa".

Văn Đạo Trang mỉm cười, nói: "Chúng ta là huynh đệ, huynh không cần nâng cao tôi quá như thế. Nói thực, tôi đương nhiên không sợ Giang Hải Thiên, nhưng nếu đơn đả độc đấu thì chưa biết ai thắng ai thua. Song lần này tôi lại dám mạo hiểm". Phong Tử Siêu gật gù: "Đương nhiên, đương nhiên. Hiền đệ trí dũng đều có, lần này đến nhà họ Giang chắc chắn mã đáo thành công".

Văn Đạo Trang nói: "Lần này tôi tuy chỉ muốn bắt sống con gái và con rể của y, không phải giết chết Giang Hải Thiên, nhưng nếu có hai người đó trong tay, giải về kinh sư, triều đình chắc chắn sẽ dùng để chiêu hàng Giang Hải Thiên. Dù cho Giang Hải Thiên không chịu đầu hàng, con gái và con rể của y lọt vào tay quan phủ y cũng phải e sợ mấy phần, không dám đối chọi với triều đình nữa".

Phong Tử Siêu nghe thế thì hớn hở, nói: "Đúng thế, bắt con gái và con rể của Giang Hải Thiên thì chắc chắn công lao này không nhỏ".

Văn Đạo Trang kết luận: "Sau khi xong chuyện, tôi còn phải nhờ đến huynh. Huynh đã từng làm đại nội thị vệ mười năm, chắc là vẫn còn có những đồng liêu trong triều. Sau khi xong việc, phải nhờ huynh đi báo công. Có những chuyện tôi không tiện nói, cũng nhờ huynh bẩm tấu".

Phong Tử Siêu đương nhiên hiểu ý của y, cười rằng: "Lão đệ không cần phải nói thế. Đương nhiên chúng ta không thể trao con gái và con rể của Giang Hải Thiên cho họ mà không có điều kiện. Hai chức Thống lĩnh ngự lâm quân và Tổng quản đại nội e rằng không thể thay được, nhưng nếu đệ muốn làm phó thống lĩnh ngự lâm quân, ta thấy có thể được đấy".

Văn Đạo Trang cười ha hả: "Tạm thời cứ làm một phó thống lĩnh ngự lâm quân cũng không tệ. Huynh hãy yên tâm, nếu tôi có quan cao lộc hậu, chắc chắn sẽ không quên huynh. Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng gánh".

Phong Tử Siêu cười: "Ta chỉ muốn trở về chức cũ thì đã thỏa mãn. Đệ không biết đấy thôi, năm xưa sau khi ta bại trong trận Mang Sơn, không còn mặt mũi nào về gặp hoàng thượng, cũng là sợ hoàng thượng giáng tội cho nên mới bắt đắc dĩ ẩn cư ở chốn rừng sâu. Hai mươi năm qua, ta không rời khỏi núi này, suốt ngày làm bạn với chim muông, lòng không biết có bao nhiêu nỗi uất ức!".

Văn Đạo Trang nói: “Đúng thế, đây là cơ hội cho chúng ta, chúng ta phải làm cho tốt. Ồ, còn có một chuyện phải nhờ diệt nữ giúp đỡ, những lúc này đệ nghe nó nói, nên không yên tâm lắm, không biết chuyện này nó có thể làm được hay không?”

Phong Tử Siêu hỏi: “Chuyện gì?” Văn Đạo Trang đáp: “Ngày mười lăm tháng tám chúng ta sẽ đến nhà họ Giang, Diệu Thường phải canh giữ tên tiểu tử Tần Nguyên Hạo. Chuyện này rất dễ, nhưng đệ sợ nó thả tên tiểu tử này đi thì sẽ hỏng việc của chúng ta”.

Phong Tử Siêu gật đầu: “Ta sẽ nói với nó. Đệ hãy yên tâm, nó nghe lời của bọn dân quê, đôi khi cũng cãi lại ta, nhưng vẫn phải nghe lời của ta”.

Khi họ đang nói chuyện, Phong Diệu Thường không trở về phòng nghỉ ngơi mà lên xem Văn Thắng Trung làm chuyện gì. Nàng và Văn Thắng Trung đã ở bên nhau mấy tháng, nàng rất khâm phục võ công của Văn Thắng Trung, nhưng giữa hai người tựa như có một khoảng cách, nàng không biết tại sao lại có khoảng cách ấy. Cho đến hôm nay, sau khi so sánh y với Tần Nguyên Hạo, nàng mới lờ mờ nhận ra rằng Văn Thắng Trung hình như thiếu một chữ “hiệp”, khác xa với một hiệp sĩ mà nàng tưởng tượng!

Nói ra cũng lạ, Tần Nguyên Hạo tuy chỉ mới gặp mặt nàng một lần, nhưng nàng lại có thiện cảm với chàng. Tần Nguyên Hạo có xứng với hai chữ hiệp sĩ hay không, nàng không biết, nhưng lời nói và cử chỉ của chàng hôm nay khiến cho nàng cảm thấy chàng là một nam tử quang minh lỗi lạc, khí độ hơn người. Còn Văn Thắng Trung thì thiếu những thứ đó.

Phong Diệu Thường lặng lẽ nhìn Văn Thắng Trung, thật ra nàng không phải là vì nhìn Văn Thắng Trung mà sợ Văn Thắng Trung giết chết Tần Nguyên Hạo. Nàng lo lắng cho Tần Nguyên Hạo. Văn Thắng Trung sau khi thay đồ của Tần Nguyên Hạo, nhớ lại chuyện tỉ kiếm trong vườn, cũng nhớ lại những lời Phong Diệu Thường khen ngợi kiếm pháp của Tần Nguyên Hạo, y càng nghĩ càng tức, y rút kiếm chìa vào cổ họng của Tần Nguyên Hạo, nghĩ bụng: “Đáng tiếc Phong bá bá không nghe lời mình, nếu không mình đã giết chết y cho xong! Hừm, nhưng hôm nay y đã rơi vào tay mình, mình không giết y cũng phải nghĩ cách trừng trị y. Mình sẽ đâm kiếm này vào xương tỳ bà của y, phế võ công của y. Dù sao cũng đã gây thù chuốc oán với phái Võ Đang, Phong bá bá chỉ lo lắng kết thù quá sâu mà thôi, giờ đây mình không giết y, chỉ phế võ công của y, phái Võ Đang đương nhiên sẽ hỏi tội, có cha của mình chống đỡ. Chắc là Phong bá bá cũng không trách mình. Mình chẳng phải giữ lại mạng tên tiểu tử này theo lời ông ta hay sao?”

Văn Thắng Trung cầm kiếm chỉ vào Tần Nguyên Hạo ngấm ngấm, nhưng trong nhất thời vẫn chưa dám ra tay. Đến khi y đánh liều toan đâm vào xương tỳ bà của Tần Nguyên Hạo thì chợt nghe có người kêu lên: “Thắng Trung, huynh làm gì thế?”

Phong Diệu Thường đến rất đúng lúc, đã la lên cản y lại. Văn Thắng Trung quay đầu lại, lúng túng cười: “Té ra là muội. Muội làm ta giật mình”.

Văn Thắng Trung quay đầu lại, Phong Diệu Thường không khỏi cả kinh. Té ra Văn Thắng Trung đã mặc đồ của Tần Nguyên Hạo, lúc này y trông chẳng khác gì Tần Nguyên Hạo, khuôn mặt cũng giống bảy tám phần. Phong Diệu Thường vừa nhìn thì suýt nữa tưởng rằng Tần Nguyên Hạo đang trêu chọc mình. Nhưng nhìn lại, Tần Nguyên Hạo rõ ràng đang nằm trên giường. Còn Văn Thắng Trung cũng nói rõ ràng mình không phải là Tần Nguyên Hạo.

Phong Diệu Thường nói: “Lúc này huynh cũng làm muội giật mình! Tại sao huynh phải giết y, tại sao lại cải trang giống như y?”

Văn Thắng Trung cười đáp: “Huynh đâu có giết y thật? Song vì lúc này muội khen y, huynh khó chịu, biết muội đã đến nên có ý dọa muội. Hì hì, có phải muội đã thích y hay không? Nếu là thực, huynh sẽ giết y cho xong!”

Phong Diệu Thường đỏ mặt, nói: “Nói bậy, muội có thích ai đâu? Muội chẳng thích ai cả!” rồi nàng hỏi lại: “Huynh thật không muốn giết y? Sao huynh biết muội tới. Chẳng lẽ sau lưng của huynh có mắt?” Phong Diệu Thường nhẹ nhẹ bước tới, lúc đó Văn Thắng Trung đang cầm kiếm chĩa vào Tần Nguyên Hạo. Phong Diệu Thường không tin Văn Thắng Trung đã phát giác ra nàng.

Văn Thắng Trung thản nhiên nói: “Huynh có khả năng thính phong biện khí, cần gì phải quay đầu lại?” thính phong biện khí là công phu thượng thừa đón âm khí, chỉ cần nghe tiếng âm khí xé gió thì có thể phát hiện kẻ địch đã phóng loại âm khí nào, phóng về phía nào, bộ phận nào của mình. Có những âm khí rất nhỏ như mai hoa châm chẳng hạn, khi phát ra hầu như không có tiếng gió, nhưng người có võ công cao cường có thể phân biệt được.

Người có bản lĩnh thính phong biện khí có thể phát giác sau lưng có người bước tới, đó không phải là chuyện lạ, tuy rằng Phong Diệu Thường rón rén bước tới. Phong Diệu Thường nghĩ bụng: “Có lẽ y thực sự có bản lĩnh này, nghe được tiếng bước chân của mình”. Cho nên nàng không nghĩ ngợi về chuyện này nữa mà đáp: “Thôi được, cứ coi như là huynh muốn dọa muội, chứ không phải muốn giết y. Nhưng tại sao huynh lại cải trang giống y như thế?”

Văn Thắng Trung hỏi ngược lại: “Vậy có giống không, muội nói thử xem?” Phong Diệu Thường đáp: “Ngoại trừ giọng nói, huynh trông giống như anh em sinh đôi của y. Có phải huynh muốn cải trang thành y không? Tại sao? Tại sao?”

Văn Thắng Trung cười khanh khách, đột nhiên vái dài Phong Diệu Thường rồi bóp cổ họng nói: “Phong cô nương, chén rượu này tôi xin lãnh nhận”. Rồi nói ra một tràng chẳng khác gì Tần Nguyên Hạo. Văn Thắng Trung cười nói: “Khẩu kỹ của huynh có giỏi không?” Phong Diệu Thường nói: “Đúng là miệng bôi mỡ, huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của muội”.

Văn Thắng Trung nói: “Muội đoán không sai, huynh đang giả mạo thành y. Nếu muội muốn biết nguyên nhân thì hỏi cha của muội”. Phong Diệu Thường ngạc nhiên nói: “Là cha của muội bảo huynh làm thế, muội không tin”.

Văn Thắng Trung nói: “Chuyện khác có thể gạt muội, nhưng chuyện này làm sao gạt muội được? Muội không tin thì cứ hỏi cha muội. Thôi được, chúng ta ra ngoài thôi. Muội sẽ không còn lo ta sẽ hại y!”

Phong Diệu Thường lại thất kinh, vừa lo lắng, nghĩ bụng: “Làm người phải quang minh lỗi lạc, cải trang thành người khác là tại sao? Cha của mình tại sao lại bảo y làm chuyện lén lút như thế?” Chính vì lo lắng không yên, cho nên nàng cũng không hề để ý lời nói lúc nãy của Văn Thắng Trung. Phong Diệu Thường ngẫm nghĩ rồi đáp: “Muội nhức đầu lắm, muội sẽ về phòng nghỉ trước. Ngày mai sẽ hỏi cha. Được, muội tin lời huynh”.

Văn Thắng Trung nghĩ bụng: “Có cho ả cũng không dám làm bậy”.

Vì thế cùng nàng bước ra khỏi phòng, khóa cửa lại rồi nói: “Cũng được, muội đi nghỉ trước, sau này ta sẽ nói với muội”.

Phong Tử Siêu thấy Văn Thắng Trung cải trang xong thì luôn miệng khen giống. Văn Đạo Trang chỉ ra mấy chỗ sơ hở rồi dặn: “Tốt lắm. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường”. Thế rồi nói cho con trai nghe kế hoạch của mình.

Văn Thắng Trung nghe bảo Phong Diệu Thường sẽ ở lại canh giữ Tần Nguyên Hạo, lòng không khỏi băn khoăn, trầm ngâm không nói năng gì.

Phong Tử Siêu nhíu mày hỏi: “Sao, con không yên tâm ư?” té ra y đã có ý muốn kết thông gia với Văn Đạo Trang. Vì thấy “hai đứa trẻ” không rời nhau, ngày ngày bên nhau, trong lòng thích thú lắm, chỉ tưởng rằng bọn họ đã tình đầu ý hợp, nói không chừng chưa đợi cha mẹ lên tiếng thì bọn họ đã tự quyết định chuyện cả đời. Chỉ vì như thế, y mới nghĩ Văn Thắng Trung lo lắng cho con gái của mình.

Văn Thắng Trung chần chừ một lát mới nói: “Đương nhiên tiểu diệt không lo chuyện Thường muội, nhưng đến nay Thường muội vẫn chưa biết sự thực, tựa như có ý tiếc thương cho tên tiểu tử họ Tần, nghĩ y là kẻ vô tội. Tiểu diệt cứ tưởng không cần phải giấu nàng. Nàng biết chuyện này có liên quan đến việc Phong lão bá báo thù, nàng sẽ dốc hết lòng giúp cho chúng ta”. Đương nhiên đó chỉ là suy nghĩ của Văn Thắng Trung, y cho rằng Phong Diệu Thường là người có hiểu.

Phong Tử Siêu nói: “Đúng thế, ta sẽ nói với nó”. Phòng của Phong Diệu Thường nằm ở sau cùng, đến phòng của nàng đương nhiên phải đi ngang qua phòng Văn Thắng Trung. Ba người họ cùng đi, khi đi ngang qua phòng Văn Thắng Trung, Văn Đạo Trang chợt nghi ngờ, té ra người say rượu đã thở rất nặng nhọc, nhưng khi đi ngang qua, Văn Đạo Trang lại thấy lạnh như tờ, không hề có tiếng thở nhẹ.

Văn Đạo Trang nói: “Không biết tên tiểu tử này như thế nào, chúng ta vào xem thử”. Phong Tử Siêu nói: “Chắc là vẫn còn say mèm? Văn hiền đệ nếu ngai mùi rượu của y có thể đổi qua phòng của ta”.

Phong Tử Siêu cứ tưởng Tần Nguyên Hạo đã say mèm, không ngờ vừa mở cửa thì thấy cửa sổ đã bật ra, trong phòng vẫn còn mùi rượu nhưng Tần Nguyên Hạo thì đã biến mất. Trong khoảnh khắc cả ba người đều ngẩn người ra.

Văn Đạo Trang lập tức nhảy ra khỏi phòng, chạy ra ngoài vườn nhìn quanh quất nhưng cũng chẳng thấy ai! Văn Đạo Trang quay trở lại phòng, hạ giọng nói: “Đệ thấy hãy thử đi hỏi lệnh ái?”

Phong Tử Siêu vừa lo vừa giận, gằn giọng: “Nếu ả nha đầu đã thả y, ta sẽ giết chết nó”. Văn Đạo Trang nói: “Đại ca không cần nổi giận, trước tiên phải hỏi cho rõ ràng”. Phong Tử Siêu gõ cửa phòng: “Thường nhi, con đang làm gì đấy, ra đây mau!”. Tiếng Phong Diệu Thường vọng ra: “Con đang nhức đầu lắm, đã ngủ rồi?” Phong Tử Siêu quát: “Ra đây!”

Chỉ nghe tiếng Phong Diệu Thường bước xuống giường, tiếng mặc quần áo sột soạt, một lát sau Phong Diệu Thường mới bước ra mở cửa, giọng ngái ngủ: “Cha, đã nửa đêm còn có chuyện gì nữa?”

Ba người ngó quanh một lúc, trong phòng chỉ có một mình Phong Diệu Thường, Phong Tử Siêu đặng giọng hỏi: “Tên tiểu tử họ Tần đâu?”

Phong Diệu Thường ngẩn ra, nàng lập tức biến sắc, giọng run run: “Cha, sao cha lại nói thế? Chẳng phải Tần Nguyên Hạo đã bị cha chúc say rồi ư? Nếu cha muốn tìm y, phải đến phòng Văn đại ca mới đúng”.

Phong Tử Siêu giận dữ nói: “Trước mặt cha con đừng vờ vịt nữa, hãy nói thực cho ta! Có phải con đã thả tên tiểu tử họ Tần ấy không?”

Phong Diệu Thường vừa lo vừa giận, nhưng nghe Tần Nguyên Hạo đã chạy thoát, trong lòng dâng lên nỗi sung sướng kỳ lạ, rồi mới đáp: “Cha, sao cha không nghĩ lại, Tần thiếu hiệp đã bị cha chuốc say, dù con có thả y, y cũng không thể chạy. Chả lẽ con có thể cõng y đi, giấu y chỗ nào? Dù con làm như thế cũng không thể trở về mau như thế. Cha, té ra thường ngày cha tỏ vẻ thương yêu con chỉ là giả vờ”. Nàng vừa nói vừa bật khóc.

Phong Tử Siêu nghe con gái nói như thế thì cũng cảm thấy có lý, nghĩ bụng: “Đúng thế, nếu Thường nhi cõng y bỏ trốn, chắc chắn sẽ không trở về mau như thế, vả lại với khinh công của nó, mình cũng sẽ nghe được tiếng bước chân”. Vì thế mới nói: “Thôi được, thôi được. Coi như là cha không đúng, con đừng khóc nữa, may mà Văn thúc thúc và Văn đại ca của con không phải là người ngoài, con không cần lo lắng bị người khác cười chê”. Văn Thắng Trung muốn lấy lòng nàng, y cũng phụ họa theo: “Toàn là do huynh canh giữ không cẩn thận khiến cho Thường muội chịu oan”. Phong Diệu Thường vẫn chỉ khóc thút thít chứ không thềm để ý đến y.

Phong Tử Siêu nói: “Được, lát nữa ta sẽ kiểm tra kỹ càng”. Văn Thắng Trung chỉ cảm thấy ái ngại, vì thế cả hai cha con đi theo sau Phong Tử Siêu bước ra khỏi phòng Phong Diệu Thường.

Phong Tử Siêu vào mật thất xem thuốc giải của thiên nhật túy, chỉ thấy thuốc giải vẫn còn nguyên, không hề thiếu viên nào. Phong Tử Siêu trút được gánh nặng trong lòng, nói: “Ta cũng đoán Thường nhi không lớn gan đến nỗi dám đánh cắp thuốc giải. Được, chỉ cần thuốc giải vẫn còn nguyên, tên tiểu tử này ít nhất phải say đến bảy ngày bảy đêm. Chúng ta tuy không giết y diệt khẩu, nhưng cũng coi như đã diệt khẩu. Đến lúc đó, chúng ta đã quay về”. Sau khi chứng thực không phải Phong Diệu Thường đã thả Tần Nguyên Hạo, Văn Đạo Trang càng lo lắng hơn, thật kỳ lạ, tên tiểu tử ấy không có thuốc giải, y không thể chạy nhanh được như thế. Văn Thắng Trung nói: “Có lẽ là do người khác cứu y”. Văn Đạo Trang và Phong Tử Siêu nhìn nhau, một lát sau Văn Đạo Trang mới nói: “Đệ đang lo lắng chuyện này”. Nếu có người cứu Tần Nguyên Hạo đi, người đó chắc chắn là cao thủ thuộc hàng đệ nhất. Nếu không tại sao y vào bên trong mà cả Văn Đạo Trang cũng không phát giác?

Văn Thắng Trung nói: “Kể ấy cũng thêm một người, có lẽ chạy vẫn chưa xa”. Thế rồi cha con nhà họ Văn cùng Phong Tử Siêu chạy ra tra xét, tìm kiếm cả hơn mười dặm cũng không thấy bóng người. Núi Tồ Lai kéo dài đến trăm dặm, cây rừng rậm rạp, đương

nhiên không thể lật cả trái núi lên. Văn Đạo Trang thở dài: “Phong đại ca, e rằng công phu của kẻ này chẳng kém chúng ta, lúc này y đã ra khỏi núi Tồ Lai”.

Phong Tử Siêu hỏi: “Vậy chúng ta có đến huyện Đông Bình không?” Văn Đạo Trang nghiêng rằng “Cơ hội hiếm có, chúng ta cứ hành sự theo kế cũ”. Phong Tử Siêu vẫn lo lắng không yên, mặt lộ vẻ chần chừ.

Văn Đạo Trang an ủi: “Huynh chẳng phải đã nói tên tiểu tử ít nhất cũng phải say đến bảy ngày bảy đêm hay sao? Dù cho có người cứu y được cũng không thể biết được chuyện gì”.

Phong Tử Siêu nói: “Nếu là người của Giang Hải Thiên cứu y, chúng ta phải làm thế nào?” Văn Đạo Trang gắt: “Giang Hải Thiên làm sao biết được tên tiểu tử này lọt vào tay chúng ta?” Phong Tử Siêu hỏi: “Vậy lão đệ nghĩ người ấy là ai?”

Văn Đạo Trang đáp: “Đệ làm sao biết? Song dù cho người ấy có đến nhà họ Giang, chúng ta cũng không cần phải lo. Một là y không biết kế hoạch của chúng ta, hai là y phải mau chóng chữa trị cho tên tiểu tử họ Tần, làm sao có thời gian đến nhà họ Giang? Phong đại ca, làm chuyện lớn cũng phải mạo hiểm. Dù cho có vài phần rủi ro, nhưng đây là thời cơ để chúng ta làm nên chuyện lớn, vinh hoa phú quý nửa đời sau đều trông chờ vào lần này. Huynh định bỏ lỡ cơ hội này hay sao?”

Phong Tử Siêu vốn hơi lo lắng, nhưng y lại ham muốn công danh lợi lộc, nghe Văn Đạo Trang thuyết phục một hồi thì mạnh dạn hơn: “Được, chúng ta cứ cược một ván, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến huyện Đông Bình, nhưng bây giờ đã không cần Thường nhi ở nhà nữa, có cần dắt nó đi theo không?”

Văn Đạo Trang đáp: “Cứ để Thường nhi ở nhà cũng được”. Văn Đạo Trang sợ Phong Diệu Thường không biết mọi chuyện, nếu nói hớ một câu ở nhà họ Giang thì sẽ hỏng chuyện lớn của bọn họ.

Phong Tử Siêu trầm ngâm một lát, nói: “Để Thường nhi ở nhà một mình, ta cũng không yên tâm”. Văn Đạo Trang hiểu ý của y, trấn an: “Đại ca sợ kẻ ấy đến quấy rối hay sao? Hãy yên tâm, nếu y muốn thì đêm qua đã làm. Vả lại những cao thủ võ lâm như thế làm sao không nghĩ đến thân phận của mình? Dù cho y đến nhà của huynh, chắc là cũng không làm khó Thường nhi”.

Phong Tử Siêu nghĩ bụng dù sao đến nhà họ Giang cũng rất nguy hiểm, chi bằng cứ để Phong Diệu Thường ở nhà. Nhưng sau khi Phong Tử Siêu quyết định lại sợ con gái không đồng ý. Phong Diệu Thường là người trẻ tuổi, thích những chỗ đông vui, thường ngày vẫn đòi xuống núi dạo chơi, lần này có cơ hội như thế lại không dẫn nàng đi, nàng chắc chắn sẽ không vui.

Phong Tử Siêu về đến nhà, tưởng rằng Phong Diệu Thường sẽ làm âm lên, nào ngờ vừa nói xong thì nàng đã thản nhiên bảo: “Con không muốn đi cùng mọi người đến nhà họ Giang, con ở nhà cũng được”. Giọng nói của nàng nghe có mấy phần vui mừng.

Thái độ kỳ lạ ấy của Phong Diệu Thường khiến cho Phong Tử Siêu nghi ngờ. Y thầm nghĩ: “Tên tiểu tử Tần Nguyên Hạo bỗng nhiên mất tích, chả lẽ nó biết nguyên nhân thật sự?” Y nghi ngờ con gái chịu ở nhà nói không chừng là có liên quan đến Tần Nguyên Hạo. Nhưng một là y không có bằng chứng, hai là muốn con gái ở nhà là ý của y, dù y có nghi ngờ cũng không thể đổi ý.

Thật ra Phong Tử Siêu chỉ đoán trúng một nửa. Tần Nguyên Hạo thật sự không phải do Phong Diệu Thường thả đi, nhưng ai đã cứu chàng thì nàng cũng không biết. Song nàng muốn ở nhà chỉ có một nửa là vì Tần Nguyên Hạo, nàng hy vọng có thể có cơ hội gặp riêng Tần Nguyên Hạo. Còn một nửa là vì nàng chán ghét Văn Thắng Trung, nàng không muốn đi cùng y.

“Ai đã cứu Tần Nguyên Hạo? Y không có thuốc giải, Tần Nguyên Hạo mê man bảy ngày bảy đêm, y phải làm sao?” Phong Diệu Thường hy vọng có thể gặp lại Tần Nguyên Hạo, không phải là vì nàng đã nảy nở tình yêu, tuy nàng rất có thiện cảm với Tần Nguyên Hạo, vì chỉ là mới gặp mặt một lần, chưa có thể nói đến chuyện yêu đương được. Song nàng rất ngưỡng mộ Tần Nguyên Hạo, hy vọng có dịp giúp cho chàng.

Nàng nghĩ bụng: “Kẻ này không cứu được Tần Nguyên Hạo, có lẽ sẽ quay lại tìm thuốc giải, chỉ có cha và mình biết chỗ cất thuốc giải. Y tìm không thấy, mình có thể lấy đưa cho y”. Nàng vẫn chưa biết, cha nàng đại đến như thế, ông ta không những đã kiểm tra thuốc giải mà còn đã mang theo.

Phong Diệu Thường mong muốn gặp lại Tần Nguyên Hạo, một nguyên nhân khác nữa là vì nàng rất tò mò, nàng muốn biết tung tích của Tần Nguyên Hạo, muốn biết người đã cứu Tần Nguyên Hạo là ai.

Rốt cuộc ai đã cứu Tần Nguyên Hạo? Tạm thời không nhắc đến chuyện cha con nhà họ Phong nữa, trước tiên sẽ kể lại cảnh ngộ ly kỳ của Tần Nguyên Hạo.

Lại nói Tần Nguyên Hạo cũng không biết mình đã say bao lâu, đến khi tỉnh dậy thì thấy mình nằm ở một nơi vừa lạnh vừa ướt, chàng giật mình ngồi dậy, dụi mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy xung quanh đều là cây rừng, té ra mình đang nằm trong rừng cây. Ở dưới đất toàn là rêu, xem ra nơi này rất ít người tới. Mặt trời vừa mới ló dạng, sương đêm vẫn chưa khô, chả trách nào chàng cảm thấy thân mình vừa lạnh vừa ướt.

Tần Nguyên Hạo rất ngạc nhiên, cứ tưởng rằng mình đang nằm mộng. “Sao mình lại ngủ ở nơi này?” chàng hứng sương đêm xoa lên mặt, dần dần nhớ lại chuyện trong nhà họ Phong.

“Mình chỉ uống ba chén làm sao lại say đến thế? Dù có say cũng phải ngủ trong nhà họ Phong, sao lại ra đến nơi này? Chả lẽ mình đang nằm mơ?” chàng thử cắn ngón tay của mình thì thấy rất đau. Có cảm giác đau đương nhiên là không phải nằm mơ.

Tần Nguyên Hạo đang ngạc nhiên, chợt có tiếng người cười ha hả. Một tên ăn mày bước về phía chàng, vừa đi vừa búng hai đầu ngón tay vào nhau kêu tanh tách, miệng thì hát.

Chính là:

Cứ ngỡ đang nằm mộng, chợt gặp kẻ ăn mày.

Muốn biết chuyện tiếp theo thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -